

Selv styrede han med overlegen Sikkerhed sin nye, flotte, rødmaledede Langslæde, „Blodørnen“ kaldet, den han uden videre havde taget paa Kredit hos en af Byens Hjulmænd, og som han om Dagen holdt skjult i en af Tømmergaardene. Let og lydløst næsten fløj den gennem Luften paa sine engelske Rundjern, mens han i eetvæk brølte: „Varsko!“ Hans runde Kinder glødede; hans Øjne var stive af triumferende Iver og Kappelyst. Undertiden rejste han sig midt under Farten op paa Mederne, svang sin Pigstav over Hovedet som en Kriger sin Lanse og raabte: Hej-Hallo-Ho! Hans sydende Livsmod, al den viltre, ærelystne Ungdomskraft, han maatte skjule og nedkue i Hjemmet og paa Skolen, brød i saadanne Øjeblikke frem hos ham i et Overmod, der gjorde ham en Smule latterlig selv for hans bedste Venner mellem Kammeraterne.

Pludselig hørtes et højt, varskoende Raab nede fra Foden af Bakken. I samme Nu styrtede alle Slædefarerne ud til Vejkanten og lod sig vælte ned i de dybe Grøfter paa begge Sider. Ogsaa de, der var paa Vej opefter, forputtede sig i Hast bag Snedriver og Buske, mens alle Pigebørnene blev staaende oprejst og nøjedes med at stikke Hovederne sammen og fnise.

Nede ved Indkørselen til Byen var Vægteren kommen tilsyne. I sin lange Kavaj, med Blikskiltet skinnende paa Brystet som en Stjerne, stod han der i Maanelysen for Enden af det mørke Stræde. Af Hensyn til de købstadsøgende Bønders Heste var al Slædesport paa Landevejen strengelig forbudt. Drengene havde derfor udstillet Vagtposter hist og her under Bakken for at sikre sig mod en Overrumpling. Og nu stod den frygtede „Wolle“ dernede og saae op mod den pludselig ganske tomme Vej, mens der hist og her fra Grøfterne lød et halvkvalt „Kuk-Kuk“ eller „Mi-jav“, efterfulgt af Grinen og Fnisen. Saa opløftede han truende sin Stok, vendte sig hovedrystende om og gik tilbage ind i Byen.

Kort efter hørtes igen Vagtmandskabets Signal. Og et Par Minutter efter var Legen paany i fuld Gang over hele Banen.

Imidlertid havde en af de større Læredrenge faaet en af Pigerne lokket med paa sin Slæde, et Syn, der øjeblikkelig fik Ærgerrigheden til at flamme op i Peter Andreas' Bryst. Midt under Nedfarten standsede han udfor en Klynge lattermilde Pigebørn og indbød den allerlængste af dem til at slaa Følge. Efter lidt Nølen gav hun efter og satte sig foran ham over-